

1

L'avió finalment va aterrar al Prat. Endarrere quedaven tots els tràmits i tallafocs covidoides per anar de Nova York a Barcelona amb l'afegit de tot l'enrenou de les eleccions americanes que havien tingut lloc feia ben poc. El viatge va ser prou plaent mascareta a part. El va passar llegint una novel·la que havia trobat a l'aeroport, es deia PANDEMIA i estava escrita el 2009, quina ironia!

Mentre el taxi s'apropava a Barcelona, recordava el dia que en va marxar feia més de dos anys. Qui li havia de dir que hi tornaria amb mascareta! Més que marxar, va desaparèixer, tal havia estat la seva immersió als Estats Units. La veritat és que una vegada allà la feina el va devorar i va conèixer un món que no podia ni somiar. Lluny li quedava el seu Raval i els seus amics i coneguts. Havia estat en tots els sentits una autèntica eixida personal.

2

Des del balcó del seu vell pis a la rambla del Raval la sensació que la vida s'havia aturat era molt gran, immensa. Qui podia imaginar que un dia veuria aquella plaça sempre plena de gent de tota mena anant i venint ara mig buida? Sense dubte la pandèmia havia colpejat la vida de Barcelona, com a tot arreu. En aquell moment va sentir com es tancava la porta de pis. Va entrar un home jove, ben vestit amb unes borses de plàstic amb menjar que va deixar a terra, es va treure les ulleres de sol de marca, la mascareta a joc i es va abraonar sobre ell.

—Salam aleikum company. Benvingut a casa teva Richy.

—Aleikum Salam Sale. Que elegant!, estàs fet un autèntic admin.

En Saleem era el seu amic de la infància, veïns de tota la vida al Raval van anar junts a escola i van seguir junts en els seus estudis d'informàtica i després van desenvolupar diversos projectes que els va permetre guanyar força diners fins que en Ricard va de-

cidir provar l'aventura americana. Ambdós eren uns autèntics cracks i sense por a equivocar-se es podia dir que eren els millors informàtics d'aquella part de Barcelona amb una diferència, en Saleem era un top en ciberseguretat, un cíber com els anomenaven, un dels de debò, a escala mundial. De fet "en Sale i en Richy" —que era com el coneixien en el barri— van créixer com a germans. En Ricard era fill únic d'una prostituta de tota la vida del barri i es passava tot el dia a casa de la família Rafiq que pràcticament l'havien acollit com un fill més. Quan en Ricard, després de la mort de la seva mare per un llarg i dolorós càncer, va marxar a Estat Units va proposar al Saleem quedar-se en el seu pis a canvi que l'ajudés en els seus nous projectes americans. Compartir l'espai físic era una manera més d'augmentar l'eficiència en un món on el temps era or i on la telemàtica, ara present arreu per obra de la pandèmia, ja formava part de la seva relació des de feia molts anys.

—Estic delerós de saber això tan important que t'ha fet tornar a Barcelona "in person".

—Doncs és ben senzill amic meu, m'han proposat un "big one", una autèntica perla i necessitaré tota la teva ajuda.

—Ja saps que la tindràs Richy, ara tot just he aca-

bat un projecte i estic lliure. Però de debò hi ha un big one aquí a Barcelona?

En Ricard va assentir amb un somriure als llavis.

—I de molts diners amic meu. Quasi ens podrem retirar.

En Saleem va anar a buscar dos vasos de la cuina i va treure una ampolla de les borses de plàstic.

—Doncs explica-m'ho amb detall company.

—Com bé saps, ja han tingut lloc les eleccions americanes i tot sembla indicar que els resultats no seran massa bons pels meus clients.

—Mala sort.

—No, això no existeix per a ells. Creuen que el sistema de recompte és molt fràgil i fàcilment manipulable. De fet tenen motius suficients per a pensar que aquest pot haver estat manipulat en diversos estats des de fora del país, més concretament des de Barcelona. Volen que nosaltres investiguem, de la manera més discreta possible, si això ha estat possible i com i en volen proves, proves fefaents.

—UUmmm. No solament sembla difícil sinó també perillós, molt perillós.

—Ho és Saleem i a més, com et pots imaginar, tenim poc temps sumat a tot el rotllo de la pandèmia d'ara. Et necessito més que mai.

—El que em sembla curiós és que tot aquest “tinglado” s’hagi pogut portar des de Barcelona.

—Jo vaig pensar el mateix, però així sembla ser. Darrere de tot hi ha una persona, un informàtic que ha dissenyat un algoritme que permet controlar els softwares de recompte. No saben de cert qui és, però el que si saben que no és americà. Ells estan completament segurs d’això i volen que nosaltres accedim a aquest algoritme. La demostració de la seva existència ho pot canviar tot.

—Dona’m una nit per organitzar-ho, em sap greu però no et puc prometre res.

—Ho entenc amic. Et deixo en aquest pen tota la info que m’han passat, mira-t’ho bé i digues-me alguna cosa, si necessites quelcom fes-me un whats.

—Així ho faré. Te’n vas?

—Si, hi ha una cosa que fa molts temps que hauria d’haver fet.

—És clar, la trobaràs al mateix lloc. Va dir en Saleem somrient.

—Saps si té parella?

—Que sapigui jo no. Després del vostre va quedar ben farta i no em sorprèn.

—Va sentir-se alleujat. Era la millor resposta possible que podia rebre.